

тѣхна страна. Борисъ се чудѣлъ, какво да прави. Той не искалъ да бѣде подчиненъ ни на еднитѣ, ни на другитѣ. Търпѣлъ католицитѣ, но казвалъ: „Азъ искамъ самостоятелна църква. Отсѣдете вие, кой трѣбва да даде на България патриархъ.“

Така свадата и препирнята се продължила много. Презъ 870 г. византийскиятъ императоръ настоялъ да се свика въ Цариградъ голѣмъ съборъ, който да реши въпроса, подъ кое управление да иде България. И наистина, въ цариградската църква св. София се събрали много свещеници, министри, владци и други учени хора. Дошли и папски пратеници. Препирали се цѣли недѣли и нищо не могли да решатъ. Най-сетне императорътъ свикалъ най-главнитѣ съборяни въ двореца си и подъ негово председателство настоялъ да се спогодятъ и съгласятъ. Въ сѣщото време въ двореца пристигнали Борисови боляри да видятъ, какво ще реши съборътъ. Гръцкитѣ съборяни казвали:

— България е наша, защото българитѣ живѣятъ по земи (Мизия, Тракия и Македония), които нѣкога сж били наши (гръцки).

— Не, отговорили папскитѣ хора. България принадлежи на папата, защото първиятъ цариградски императоръ Константинъ Велики е билъ римски императоръ и първитѣ християни били подчинени на папата. Вие, гърцитѣ, нѣмате право да искате да се подчиняватъ на васъ българитѣ църковно. Отъ името на папата, който е наследникъ на свети Петра-намѣстникъ на Исуса Христа на земята, ние ви заклеваме да се не бъркате въ работата на България, нито да прашате ваши владци и свещеници тамъ, нито да ржкополагате българи за такова. За това откажете се отъ България. Ние ще